

IMPROMPTU

Works By The Young Signe Lund

RUNE ALVER
PIANO

Impromptu – verker av den unge Signe Lund er den siste av to CD-er med komponistens komplette klaverproduksjon. Verkene på denne stammer fra ungdomstiden og frem til gjennombruddet rundt 1900. Klavermusikken som det ikke er blitt plass til, finnes tilgjengelig på den digitale utgivelsen *Malgré moi* på Spotify, iTunes, Tidal og andre digitale tjenester.

Signe Lund ble født i Kristiania 15. april 1868. Hennes far, Henrik Lund, var utdannet offiser. Han var sanger, dirigerte kor og var en aktiv amatør i musikklivet. Hennes mor, Birgit Lund, var en elev av Halfdan Kjerulf. Med en mor som spilte og underviste, fikk datteren store deler av klaver-repertoaret nærmest inn med morsmelken. Allerede fire og et halvt år gammel overrasket hun foreldrene med å spille noen små pianostykker, som hun påstod at hun hadde «inne i seg selv». Signe hadde noe å slekte på, for både moren og bestemoren komponerte. Sommeren 1879 flyttet familien til Bergen hvor Henrik Lund hadde fått nye oppgaver som offiser. Som styremedlem i Musikselskabet «Harmonien» fikk han lov til å ta med seg døtrene på generalprøvene. Birgit Lund var en ettertraktet akkompagnatør, og det var hun som sammen med John Grieg fremførte Edvard Griegs cellosonate for første gang i 1883. Under et besøk hos ekteparet Marie og Frants Beyer fikk Signe være med moren for å spille 8-hendig klaver med Frants Beyer og kapellmester Per Winge, mens Nina og Edvard Grieg satt og hørte på. At mor og datter også kunne spille solo- og orkesterpartiene i Griegs og Mendelssohns klaverkonserter, sier noe om Signes virtuose klaverteknikk. Fra fjortenårsalderen underviste hun i klaver, malte, hjalp klassekamerater med matematikkoppgaver og skrev til og med et lite teaterstykke. Som kvinne måtte hun ta sin del av husarbeidet, men det viktigste var å få tid til å spille og komponere. Mens hun fortsatt var barn, hjalp faren henne med å skrive ned det hun improviserte frem på klaveret. Etter hvert kunne hun nesten på et blunk skrive ned sine musikalske tanker. *Drei Lieder ohne Worte für Piano von Signe Lund Opus 6* hadde syttenåringen skrevet på tittelbladet til tre karakterstykker. Her lå det allerede fremtidsdrømmer. Året etter komponerte hun klaverstykket *Albumblad*, som hun tilegnet Per Winge. Her viser hun formsans og evne til å lage en organisk klaversats. Basslinjen støtter

melodiens utvikling, gjerne i kontrapunktiske bevegelser. Akkompagnementet ligger i mellomregisteret. Melodi og bass utnytter effektivt ytterregistrene og skaper en frodig klaversats.

Besøkene hos den kunstelskende familien til byfogd Georg Schjelderup var inspirerende. Da sønnen Gerhard Schjelderup i 1886 fikk fremført kantaten *Pro-metheus* i en versjon for kor, solister og to klaver, medvirket fire medlemmer av familien Lund. Signe sang i koret, moren spilte orkesterpartiet på klaver sammen med Hanka Schjelderup; faren og søsteren Unni, som senere gjorde en internasjonal sangkarriere, medvirket som sangsolister.

Signe ble stadig engasjert til å spille i private selskaper, og ved en slik anledning kom en av gjestene bort til henne og spurte hva det var hun hadde spilt til slutt. Hun fortalte at det var en marsj hun selv hadde laget. Da mannen skjønnte at stykket ikke var utgitt, tilbød han henne 100 kroner for å få kjøpe musikken. Signe var sikker på at det var en spøk, men det viste seg at mannen var Thorvald Beyer som drev bokhandelen F. Beyer. Planen hans var å utvide virksomheten med et turistbyrå, og marsjen skulle benyttes som reklame. Uken etter kjøpte Beyer en av Signes valser for samme pris. Forutsetningen var at han fikk bestemme titler og illustrasjoner. I juni 1888 kunne bergensavisene fortelle at man hos F. Beyer i Strandgaten 2 kunne få kjøpt et musikkhefte, *St. Sunniva March*, «smukt utstyrt» med reklame for reisen med dampskipet «St. Sunniva» fra Skottland til norske vestlandsfjorder. Dampbåten, som var et av verdens første spesialbygde skip for cruisetrafikk, var oppkalt etter Norges eneste kvinnelige helgen. Uken etter var også *St. Rognvald Waltz* ute på markedet. Den fikk siitt navn etter et annet turistskip, oppkalt etter den helgenforklarte orknøysjarl Rognvald. Det var tittelbladene med fargerike landskaper, vakre jenter i nasjonaldrakter, dansende par og imponerende fossefall som skulle lokke turistene til Norge.

Da Grieg fikk se noen av Signes klaverstykker, skjønnte han at hun burde få den beste undervisning og skrev en attest som hun kunne vise frem for å få rike bergensere til å støtte en musikkutdannelse. 14. juli 1888 skrev han:

«Jeg tillader mig at anbefale frøken Signe Lund til enhver Understøttelse, der kunde sætte hende i stand til et flereårigt Ophold i Udlandet med det Formål at uddanne sig i Musik. Hun sidder utvilsomt inde med et Kompositionstalent, der fortjener al Opmuntring.»

Attesten var til lite hjelp. Overalt ble det avslag. En ung, vakker dame på tjue år skulle ikke bli profesjonell komponist, men gifte seg! Grieg ga seg ikke, og lot Signe få med seg et anbefalingsbrev til klaverfabrikantene Thor og Sigurd Hals i Kristiania som også drev musikkhandel og forlag. Hos dem hadde Griegs ord større tyngde. I desember 1888 annonserte Brødrene Hals at Signe Lunds *Fire Pianostykker*, op. 9 var i salg. «Edv. Grieg har utdalt sig særdeles rosende om disse 4 små, vakre Pianostykker», het det i reklamen. Morgenbladets anmelder kalte stykkene «velklingende og flydende, om end ikke af noget udpræget Originalitet, og vidner om gode Anlæg.» Men hva kunne man vente av en 20-åring som aldri hadde hatt komposisjonsundervisning? Titlene og den musikalske utformingen gir assosiasjoner til Chopin. *Nocturne* har et dypt alvor og en vår poesi. *Mazurka* har autentisk «schwung» og noen steder et røffere uttrykk enn det Chopin vanligvis byr på i denne formen. Som helhet viste opus 9 et tydelig fremskritt i forhold til det Signe hittil hadde komponert. Grieg håpet at hun skulle rekke å studere musikk før hun falt for en av de mange beilerne som allerede flokket seg rundt henne. Signe fikk valgets kval. Besøket i Kristiania endte med at hun forlovet seg med den ti år eldre legen Jørgen Ørbeck Skabo som hun allerede hadde møtt og korrespondert med en stund. Bryllupet fant sted i Korskirken 18. august 1889. Fire dager senere ble hennes *Valse brillante* spilt på en utendørs kveldskonert i parken av et stort strykeorkester. Da valsen kom i salg høsten 1891, skrev Dagbladets anmelder at den minnet om klavermusikken til Chopins lærer, Friedrich Kalkbrenner, og han mente at det musikalske utbyttet ikke stod i forhold til den høye vanskelighetsgraden. Uttalelsen sier både noe om Signe Skabos klaverteknikk og enkelte kritikers holdning til sjangeren «salongmusikk».

Jørgen Skabo fikk sin første praksis som lege i Vestre Slidre, og her kom ekteparets første-fødte til verden 23.

juni 1890. Oppholdet i den vakre naturen i Valdres ble en opplevelse, men både Signe og Jørgen ønsket med tiden å bo på et større sted. Mens Jørgen innredet sitt nye legekantor i Stavanger, benyttet Signe anledningen til å få undervisning i klaver hos Erika Nissen og teori hos komponisten Iver Holter i Kristiania. Da hun kom til Stavanger, ble hun straks trukket inn i det lokale kulturlivet. Dikteren Alexander Kielland engasjerte henne som skuespiller i amatørforestillinger, og organist Olaf Paulus benyttet henne som korsanger, akkompagnatør og visedirigent. Signe følte seg lykkelig, men da Agathe Backer Grøndahl kom for å gi konserter med egne komposisjoner, våknet lengselen etter å kunne gjøre det samme. Foreløpig var det bare en drøm. Barnet Signe ventet, døde, og ikke lenge etter var hun igjen gravid. Da kom frykten for at livet ville bli fylt med barnefødsler. Jørgen forstod ikke sin kones frustrasjon. Det endte med at familien flyttet til Kristiania for å redde ekteskapet. Her fødte Signe en datter som på tragisk vis døde bare ni måneder gammel. Kunsten måtte vente, og i mellomtiden var et nytt barn på vei.

I desember 1893 fikk Signe utgitt *Norske Smaastubber for Piano*, op. 15 på Haakon Zapffes musikkforlag, som reklamerte med at musikken var «norsk» og at den var tilegnet Edvard Grieg. Temaet i *Han og ho* minner om Lars Søråas' d.e. melodi til Per Sivle-diktet *Og vesle lerka, ho hev det so*. Det andre stykket ble kalt *Kviithøvd* etter det høyeste punktet på Slidreåsen, og som en etterklang av naturopplevelsene i Valdres. I *Humoreske* er det ikke vanskelig å høre at Signe har hatt Grieg i tankene. Det samme gjelder for de fire småstubbene, små i format, men med virtuose krav. *Legende* fra op. 16 vakte stor oppmerksomhet da klavervirtuosen Martin Knutzen i 1895 spilte den på sine konserter. Begeistring var så stor at folk nesten ikke kunne vente til notene var til salgs i slutten av året.

Signe Skabo hadde rukket å bli 27 år gammel. På seks år hadde hun båret frem fem barn. Skulle hun noen gang få studere musikk, så måtte det være nå. Derfor dro hun høsten 1896 til Berlin. Jørgen hadde forsøkt å holde henne igjen, men svigerfaren støttet henne økonomisk etter å ha lest Griegs anbefaling. Ett av resultatene av

komposisjonsstudiet med komponisten og teorilæreren Wilhelm Berger var *Impromptu, Thema med Variationer*. Oppgaven var å bruke et tematisk materiale som utgangspunkt for fem karaktervariasjoner. Et orkesterarrangement av verket viser at hun også fikk undervisning i instrumentasjon. *Rondo*, op. 20 var på samme måte et ledd i utforskingen av klassiske formtyper. Da verkene kom ut i 1898, hevdet Morgenbladets anmelder at Signe Skabo hadde tatt et så stort skritt i retning av kunstnerisk modenhet og teknisk sikkerhet «at det nærmest må betegnes som et Gjennembrudd».

Samlivet mellom Signe og Jørgen var i praksis over da hun kom hjem, og hun hadde frihet til å foreta reiser til Stockholm, London, Paris og København. Den økte anerkjennelsen førte til flere komposisjonsbestillinger. Først *Festforspill* i anledning dronning Sofie og kong Oscar IIs 25-årsjubileum som regentpar. Deretter en kantate i anledning Henrik Ibsens 70-årsdag. Ved fremføringen i København, der Signe Skabo selv dirigerte verket, var flere av anmelderne forbauset over det karakteristiske tonespråket og kraften i uttrykket. Det var uventet hos en «komponerende Dame». Anmeldelser av hennes musikk var mer kjønnsnøytral i London-avisen *Times* og *Le Journal* i Paris. I disse regnet man henne blant komponistene av «den yngre skole». Musikken var «riik på harmoni og originalitet, og den tiltalte med sitt alvor, som var forbundet med en velgjørende friskhet». Signe Lund skrev senere en Bjørnson-kantate og en kantate i anledning av 100-årsjubileet for den norske grunnloven.

Under et opphold i forbindelse med Verdensutstillingen i Paris ble hun kjent med den seks år yngre franske arktekten George Robard. De innledet et forhold, giftet seg og valgte å slå seg ned i USA i 1902. Året etter bar hun frem sitt sjette barn.

I tiden frem mot 1920 var Signe Lund ofte tilbake i Europa. Under et sommeropphold i Årøsund på Nøtterøy i 1905 fullførte Signe Lund flere komposisjoner, denne gang inspirert av det norske fjordlandskapet. Dermed kunne Zapffe i desember lansere «En Musik Begivenhed», blant dem *Cinq morceaux lyriques*, op. 34, tilegnet Signes mor. *Impromptu* åpner med en sjelden kraft

og energi som fortsetter i de neste stykkene. Her er virtuost passasjeverk, overraskende harmoniske vendinger, iørefallende melodikk og en «timing» i formutviklingen som man ofte bare finner hos improvisasjonsmusikere.

Da Signe Lund i november 1912 feiret 25-årsjubileum som komponist, ble hun omtalt som «vår betydelige kvinnelige Komponist». Få andre norske kvinnelige komponister hadde gjennom årene fått utgitt så mange verker og blitt så ofte omtalt. Signe Lunds verker på Wilhelm Hansen i København, C.F. Summy i Chicago og tre norske forlag i Kristiania, kom stadig ut i nye opplag og utgaver. Det gjaldt ikke bare klaverstykkene, men også sangene. *Klungerose* ble gjennom den nasjonale sangsamlingen *Norges Melodier* allemannseie og en del av «den norske sangkanon».

Signe Lunds humanitære engasjement og arbeid for kvinners rettigheter startet for alvor under oppholdet i USA. Hun hadde skapt seg et navn som utøver, komponist, foredragsholder og skribent, og brukte sin posisjon til å fremme de saker hun brant for. Tilbake i Norge stod hun bak opprettelsen av Norsk Komponistforening i 1917. Etter avslutningen av første verdenskrig gjorde hun en innsats for å hjelpe sultne og underernærte barn i tysk-talende land. Med beundring fulgte hun Nazi-Tysklands evne til å redusere arbeidsløshet og skape økonomisk vekst i de første årene etter maktovertakelsen i 1933. Sympatien for Nasjonal Samling førte til at hun lot seg bruke i regimets propaganda. I motsetning til sine mannlige kolleger, som etter bøter og fengselsstraffer ble tatt til nåde av foreningen hun hadde vært med på å stifte, døde hun ensom og forlatt i 1950. Klaverkonserten som Mary Barratt Due urfremførte i 1931, skulle vise seg å bli et siste høydepunkt i hennes musikalske karriere.

– Harald Herresthal

Impromptu — Works By The Young Signe Lund is the last of two CDs featuring the composer's total output for piano. The works on this recording date from the years of her youth up to her breakthrough around 1900. Piano music that could not be included for lack of space is available on the digital release *Malgré moi* accessible on Spotify, iTunes, Tidal and other digital platforms.

Signe Lund was born in Kristiania on 15 April 1868. Her father Henrik Lund was a career military officer. He sang, conducted choirs, and was an active amateur musician. Her mother Birgit Lund was a pupil of Halfdan Kjerulf. With a mother who played and taught piano, daughter Signe was imbued with a large part of the piano repertoire virtually from infancy. At the young age of four and a half she surprised her parents by playing several small piano pieces that were, she claimed, "inside her". Signe had someone to take after, as both her mother and grandmother composed. In the summer of 1879 the family moved to Bergen, where Henrik Lund as officer had received new assignments. As a board member of The Music Society "Harmonien" he was permitted to take his daughters along to the dress rehearsals. Birgit Lund was in frequent demand as accompanist, and it was she together with John Grieg who performed Edvard Grieg's cello sonata for the first time in 1883. While visiting Marie and Frants Beyer, Signe got to join her mother to play 8-handed piano with Frants Beyer and conductor Per Winge, while Nina and Edvard Grieg listened. That mother and daughter were also able to play solo and orchestral parts in Grieg and Mendelssohn piano concertos says something about Signe's virtuosic piano technique. From the age of fourteen she taught piano, painted, helped classmates with math assignments and even wrote small plays. As a woman, she had to help with housework, but the most important thing was finding time to play and compose. While she was still a child, her father helped her write down what she improvised on the piano. Gradually, she was able almost instantly to write down her musical ideas. *Drei Lieder ohne Worte für Piano von Signe Lund Opus 6* was what the seventeen-year-old wrote on the title page of three character pieces. Here she was already dreaming of the future. The following year she composed the piano piece *Albumbled*, which she dedicated to Per Winge. She reveals here her sense of form and her ability to create an organic piano movement. The bass line supports the development of

the melody, often in contrapuntal movement. The accompaniment lies in the middle register. Melody and bass effectively utilise the outer registers and create a lush piano movement.

Visits in the home of the art-loving family of urban district court judge Georg Schjelderup were inspiring. When son Gerhard Schjelderup had his cantata *Prometheus* performed in a version for choir, soloists and two pianos, four members of the Lund family took part. Signe sang in the choir, her mother, together with Hanka Schjelderup, played the orchestral part on the piano, and her father and her sister Unni, who later had an international singing career, performed as vocal soloists.

Signe was frequently invited to play at private parties, and on one such occasion a guest came over to ask her what she had played at the end. She told him it was a march she had composed herself. When the man understood that the piece had not been published, he offered to buy the music for 100 crowns. Signe was sure he was joking, but the man turned out to be Thorvald Beyer, proprietor of the bookshop F. Beyer. His plan was to expand his business to include a tourist office, and the march was to be used as publicity. The following week Beyer bought one of Signe's waltzes for the same price. His terms were that he could decide on titles and illustrations. In June 1888 Bergen newspapers informed their readers that F. Beyer at Strandgaten 2 was selling a music pamphlet, *St. Sunniva March*, "handsomely embellished" with an advertisement for travel with the steamship "St. Sunniva" from Scotland to the fjords of western Norway. This vessel, one of the first built especially for cruise traffic, was named for Norway's only female saint. The following week, *St. Rognvald Waltz* was also on the market. Its name was associated with another tourist ship, named for Rognvald, Earl of Orkney, who was declared a saint. The title pages, with colourful landscapes, lovely young women in national costumes, dancing couples and impressive waterfalls were intended to entice tourists to visit Norway.

When Grieg eventually saw some of Signe's piano pieces, he understood that she should have the best instruction, and he wrote a letter of reference to help persuade wealthy inhabitants of Bergen to support her musical education:

"I take the liberty of recommending that Miss Signe Lund receive all means of support that would enable

a stay abroad of several years for the purpose of studying music. Without a doubt, she possesses a talent for composition deserving of all manner of encouragement."

The letter of reference was of little help; she received one refusal after the other. The ambition of an attractive young lady twenty years of age should not be to become a professional composer, but to marry! Grieg did not give in. He gave Signe a letter of recommendation to take to the piano manufacturers Thor and Sigurd Hals in Kristiania (Oslo), who also ran a music shop and publishing house. Grieg's words carried weight with them. In December 1888, the Hals Brothers announced that Signe Lund's *Fire Pianostykker*, op. 9 was for sale. The advertisement read: "Edvard Grieg has found these 4 lovely little piano pieces to be especially praiseworthy." A music critic for the newspaper *Morgenbladet* described the pieces as "melodious and fluid, though lacking any marked originality, and they attest to a natural talent." But what expectations could one have of a twenty-year-old who had never had a course in composition? The titles and the musical elaboration call to mind associations with Chopin. *Nocturne* is imbued with a deep seriousness and poetic sensitivity. *Mazurka* displays authentic "schwung" and at times rougher expression than is usually found in Chopin's pieces in this form. As a whole, opus 9 was evidence of discernible progress in relation to her earlier compositions. Grieg hoped she would manage to study music before she fell for one of the many suitors who were already swarming round her. Signe was faced with the agony of having to make a decision. The stay in Kristiania ended with her getting engaged to Jørgen Ørbeck Skabo, a doctor ten years her senior, whom she had met and corresponded with for some time. The wedding ceremony took place on 18 August 1889 in Holy Cross Church in Bergen. Four days later her *Valse brillante* was performed by a large string orchestra at an outdoor evening concert in the park. When the waltz went on sale in the autumn of 1891, a critic for the newspaper *Dagbladet* wrote that it was reminiscent of the music of Chopin's teacher, Friedrich Kalkbrenner, and, in his opinion, the benefit musically was out of proportion to the high degree of difficulty. This assessment says something about Signe Skabo's piano technique and the attitude of certain critics to the genre "salon music".

Jørgen Skabo established his first practice as doctor in Vestre Slidre, and the couple's first child was born here on 23 June 1890. Living in the beautiful natural surroundings of Valdres was a special experience, but over time both Signe and Jørgen desired to live in a larger place. While Jørgen was opening a new doctor's office in Stavanger, Signe used the opportunity to take lessons from pianist Erika Nissen and study music theory with composer Iver Holter in Kristiania. When she came to Stavanger, she was immediately drawn into local cultural life. Poet Alexander Kielland engaged her as actor in amateur performances, and organist Olaf Paulus used her as choir singer, accompanist and assistant conductor. Signe felt happy, but when Agathe Backer Grøndahl came to give concerts with her own compositions, her longing to do the same was awakened. For the time being, however, it was only a dream. The child Signe was expecting died, and soon she was pregnant again. The fear arose that her life would be filled with bearing children. Jørgen did not understand his wife's frustration. It ended with the family moving to Kristiania to save the marriage. Here Signe gave birth to a daughter who died tragically at the age of nine months. Her art had to wait, and in the meantime another child was on the way.

In December 1893, Signe managed to publish *Norske Smaastubber for Piano*, op. 15 with music publisher Haakon Zapffe, who advertised the music as "Norwegian" and that it was dedicated to Edvard Grieg. The theme in *Han og ho* is reminiscent of the melody Lars Sørås, Sr. composed to the Per Sivle poem *Og vesla lerka, ho hev det so*. The second piece was called *Kvitthøvd* for the highest point in Slidreåsen and as something of an echo of her experiences of nature in Valdres. In *Humoreske* it is not difficult to hear that Signe had Grieg on her mind. The same is true for the four small pieces, small in format, but with virtuosic demands. *Legende* from op. 16 attracted considerable attention when piano virtuoso Martin Knutzen played it in his concerts in 1895. The enthusiasm was so great that people could hardly wait until the music went on sale at the end of the year.

Signe Skabo was 27 years old. In six years she had given birth to five children. If ever she was to study music, it had to be now. Consequently, she left for Berlin in the autumn of 1896. Jørgen had tried to hold her back, but her father-in-law supported her financially, after having read Grieg's

recommendation. One of the results of her study of composition with composer and music theory teacher Wilhelm Berger was *Impromptu, Thema med Variationer*. The task was to use thematic material as the basis for five character variations. An orchestral arrangement of the work shows that she also received instruction in instrumentation. Likewise, *Rondo*, op. 20 was a segment of her exploration of classical forms. When the works were published in 1898, the critic for the newspaper *Morgenbladet* declared that Signe Skabo had taken such a large step in the direction of artistic maturity and technical confidence "that one could almost characterize it as a breakthrough."

Life together for Signe and Jørgen was essentially over when she returned home, and she was free to travel to Stockholm, London, Paris and Copenhagen. Her growing recognition led to a number of commissioned works. First there was *Festfjorspill* for the 25th anniversary of the reign of Queen Sofie and King Oscar II. It was followed by a cantata on the occasion of Henrik Ibsen's 70th birthday. When it was performed in Copenhagen, with Signe Skabo herself conducting the work, some critics were astonished by its characteristic tonal language and expressive power. This was not expected from a "lady composer". The reviews were more gender-neutral in London's *Times* and *Le Journal* in Paris. In these reviews she was seen to belong to "the younger school" of composers. Her music, they wrote, was "rich in harmony and originality, and it was appealing by virtue of its earnestness combined with a pleasing freshness". Signe Lund later wrote a Bjørnson cantata and another on the occasion of the centennial celebration of Norway's Constitution.

While visiting Paris at the time of the World's Fair, she became acquainted with the French architect George Ro-bard, who was six years younger. They began a relationship, married, and decided to settle in the USA in 1902. A year later she gave birth to her sixth child.

In the years up to 1920, Signe Lund returned to Europe often. During a summer visit in Arøysund on the island of Nøtterøy in 1905, she completed several compositions, this time inspired by the Norwegian fjord landscape. Thus, in December of that year Zapffe was able to launch "A Musical Event", and among the pieces featured was

Cinq morceaux lyriques, op. 34, dedicated to Signe's mother. *Impromptu* opens with exceptional power and energy, which continues in the subsequent pieces. Here we have virtuosic passages, surprising harmonic phrases, pleasing melodies and a timing in formal development often found only among improvisational musicians.

When Signe Lund celebrated her 25th anniversary as a composer in November 1912, she was referred to as "our distinguished female composer". Over the years, few other Norwegian female composers had published as many works and been discussed as often. Signe Lund's works saw continuous new editions at Wilhelm Hansen in Copenhagen, C. F. Summy in Chicago, and three Norwegian publishers in Kristiania. This was the case not only for the piano pieces, but also the songs. Through *Norges Melodier*, the national song collection, *Klungerose* became known to everyone and a part of "the Norwegian canon of song".

Signe Lund's humanitarian commitment and her work for women's rights began in earnest during her stay in the USA. She had achieved recognition as performer, composer, lecturer and writer, and she used her position to promote causes she espoused. In Norway she was behind the founding of the Norwegian Society of Composers in 1917. After the end of the First World War she focused her efforts on helping hungry and undernourished children in German-speaking countries. She followed and admired Nazi Germany's success in reducing unemployment and creating economic growth in the first years after assuming power in 1933. Her sympathy for the Norwegian far-right political party Nasjonal Samling led to her allowing the regime to use her for its propaganda purposes. In contrast to her male colleagues, who after paying fines and serving prison sentences were pardoned by the association she had helped to establish, she died lonely and forsaken in 1950. Signe Lund's piano concerto premiered by Mary Barratt Due in 1931 would prove to be the last highlight in her musical career.

– Harald Herresthal

Pris: Kr. 1,75. Price: 2/- net.

78/8

St. Rognvald Waltz.

• F. BEYER 2 Strandgaden 2, BERGEN, NORWAY. Photos, Books, Maps, Stationery.

METHVEN SIMPSON & CO EDINBURGH
Dundee & St. Andrews.

Printed by C.G. Röder Leipzig

RUNE ALVER

Rune Alver har lang fartstid som utøver av Griegs musikk på Edvard Grieg Museum Trolldhaugen. Han har omfattende konsertvirksomhet som solist og kammermusiker med konserter i mange europeiske land, Russland, Kina og Sør-Afrika. I 2013 debuterte han med solo-recital i Carnegie Hall, New York. Rune Alver samarbeider med fremtredende musikere, skuespillere og billedkunstnere i tradisjonelle og mer eksperimentelle former. Han har spilt inn en rekke kritikerroste CD-er, deriblant hele Johannes M. Rivertz' og David Monrad Johansens klaverproduksjon. I 2019 ga han ut CD-en *Et kjærlighetsdikt* (LWC1185) med musikk av Catharinus Elling. Hans første CD med musikk av Signe Lund, *Études poétiques* (LWC1196), ble gitt ut i 2020.

Rune Alver has many years of experience performing Grieg's music at the Edvard Grieg Museum Trolldhaugen. He maintains an extensive concert schedule as soloist and chamber musician with performances throughout Europe and in Russia, China and South Africa. In 2013 he performed a solo recital at Carnegie Hall in New York City. Rune Alver collaborates with leading musicians, actors and visual artists in traditional and more experimental contexts. He has recorded a number of critically acclaimed albums, among them the complete piano works of Johannes M. Rivertz and David Monrad Johansen. The CD *Et kjærlighetsdikt* (A Love Poem, LWC1185) with music by Catharinus Elling was released in 2019. In 2020 he released his first CD of music by Signe Lund, *Études poétiques* (LWC1196).

RECORDED IN SOFIENBERG CHURCH, OSLO, 12-14 NOVEMBER 2019

PRODUCER: **VEGARD LANDAAS** | BALANCE ENGINEER: **THOMAS WOLDEN** | EDITING: **VEGARD LANDAAS** |
MASTERING: **THOMAS WOLDEN** | PIANO TECHNICIAN: **THRON IRBY** | BOOKLET NOTES: **HARALD HERRESTHAL** |
ENGLISH TRANSLATION: **JIM SKURDALL** | BOOKLET EDITOR: **HEGE WOLLENG** |

COVER AND ARTIST PHOTOS: **ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS**
PHOTO LOCATION: **ART NOUVEAU INTERIOR AT THEATERCAFÉEN, OSLO** | COMPOSER PHOTO: **PRIVATE ARCHIVE**

THIS RECORDING HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM:
ARTS COUNCIL NORWAY / THE AUDIO AND VISUAL FUND | NORWEGIAN SOCIETY OF COMPOSERS |
FARSUND MUNICIPALITY | VEST-AGDER COUNTY MUNICIPALITY

LAWO CLASSICS LWC1227 © 2021 LAWO © 2021
LAWO CLASSICS www.lawo.no

SIGNE LUND

(1868–1950)

1 **Albumblad: Allegretto. La melodia ben marcato e legato, op. 8**__05:01
(manuskript 1886)

2 **Valse brillante: Vivace**__04:44
(uten opusnummer 1891)

3 **St. Sunniva March: Andante**__02:13
(uten opusnummer 1888)

Fire Pianostykker, op. 9 (1888)

4 I. Nocturne__03:19

5 II. Melodie__01:20

6 III. Berceuse__02:57

7 IV. Mazurka__02:15

8 **Bryllupsmarsj: Tempo di marcia e marcato, op. 12**__06:25
(manuskript 1896)

Norske Smaastubber for Piano, op. 15 (1893)

9 Han og Ho__01:56

10 Kvithøvd__02:10

11 Humoreske__01:45

Fire Smaastubber

12 I. Allegro vivace__02:04

13 II. Allegro moderato__01:06

14 III. Allegro__00:58

15 IV. Allegro__00:56

Impromptu, Thema med Variationer: Andante, op. 18 (1897)

16 I. Thema__00:56

17 II. Variation 1__00:50

18 III. Variation 2: Allegretto con moto. Scherzando__00:46

19 IV. Variation 3: Andante__01:20

20 V. Variation 4: Allegretto__00:46

21 VI. Variation 5: Andante__01:45

Seks lyriske Smaastykker for Piano, op. 25 (1898)

22 I. Skumring__01:57

23 II. Gavotte__01:28

24 III. En Erindring__01:16

25 IV. Sommerfugle__00:46

26 V. Menuetto__01:17

27 VI. Vaarsang__00:52

28 **Rondo: Andante, op. 20 (1898)**__04:41

29 **Souvenir: Moderato, op. 29, nr. 1 (1901)**__02:19

Cinq morceaux lyriques, op. 34 (1906)

30 I. Impromptu__02:09

31 II. Melodie__02:29

32 III. Valse lente__05:03

33 IV. Improvisata__03:33

34 V. Novellette__03:45